

Arrest

nr. 324 278 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie .

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder A.M., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 18 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...)
Voorna(a)m(en): S. (...)
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: 03.12.2000
Geboorteplaats: Accra
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) GENT
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met A.M. (...) (NN. (...)) van Nederlandse nationaliteit, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van mevrouw, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 52, §2, 1° van het KB van 8.10.1981 bepaalt als volgt: § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

Artikel 41, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt verder: § 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt ook nog: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd (...)'.

Ter staving van zijn identiteit wordt bij huidige aanvraag een Ghanees paspoort voorgelegd met nr. G4(...) afgeleverd op 30.08.2023 te Brussel en geldig tot 29.08.2023. Zijn identiteit is opgenomen als B.S. (...) geboren op 03.12.2000 te Accra (Ghana).

Dat paspoort bevat eveneens het nummer van het oude paspoort dat aan hem toebehoorde. Het gaat om een paspoort met nr. G1(...). Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat dit paspoort de volgende identiteit bevat: B.S.G. (...) geboren op 3.12.1980.

Na een bevraging bij een gespecialiseerde politiedienst door onze dienst betreft de genaamde met de identiteit B.S. (...) geboren op 3.12.2000 en de genaamde met de identiteit B.S.G. (...) geboren op 3.12.1980 dezelfde persoon. De politiedienst bevestigt dat het wel degelijk om één en dezelfde persoon gaat. Het is bijgevolg de vraag wat de ware identiteit is van mijnheer.

Op basis van dit element dienen we te concluderen dat we betrokkene niet eenduidig kunnen identificeren conform voornoemde wetsartikelen.

Dit heeft tot gevolg dat ook de verwantschap tussen betrokkene en referentiepersoon niet afdoend werd aangetoond conform artikel 44 van het KB van 8.10.1981, gezien de identiteit van betrokkene niet eenduidig vaststaat.

Betrokkene voldoet daarom niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

"De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79, 7° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing houdend de beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht, opschortende werking heeft. Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken. De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang. Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk."

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat een verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"5.1.2. Uitwerking van het middel dat wordt aangevoerd

5.1.2.1. Grieven

- Samenvatting

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de identiteit van de verzoeker en dus ook diens verwantschap aan de persoon die hij in België is komen vervoegen niet vaststaan. De verzoekende partij legt echter ieder beschikbaar bewijs dat de verwantschap aan diens moeder kan aantonen voor. Namelijk een geldig paspoort en een officiële en gelegaliseerde geboorteakte.

De weigering van de DVZ om het bovenstaande als bewijs van verwantschap te aanvaarden wekt de indruk van willekeur op. Het in vraag stellen van de waarachtigheid van deze legale documenten doet afbreuk aan hun juridische waarde, aangezien er binnen het rechtsverkeer geen betere middelen zijn dan een reispas en een geboorteakte om identiteit en verwantschap aan te tonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert vage en voor verzoeker niet verifieerbare bewoordingen in haar beslissing. Er wordt enerzijds gesproken van een "gespecialiseerde politiedienst" zonder deze te benoemen, wat het recht van tegenspraak en de motiveringsverplichting schendt.

Anderzijds beschuldigt de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing de verzoeker minstens impliciet van identiteitsfraude, al wordt dat nergens expliciet benoemd.

Indien daartoe aanleiding was geweest, zou wellicht een opsporingsonderzoek naar dit misdrijf zijn geopend en zou verzoeker zijn vervolgd. Uit het feit dat zulks onderzoek niet wordt gevoerd noch geleid heeft tot vervolging, kan worden afgeleid dat er in werkelijkheid van identiteitsfraude helemaal geen sprake is.

Tenslotte, mag verzoeker niet het slachtoffer worden van de fouten gesteld door een ander. De Ghanese autoriteiten boden aan verzoeker niet de mogelijkheid om zelf zijn inschrijving en reispas te voltooien. Zij boden hem geen diensten aan in een taal die hij machtig is.

Er moet ook rekening gehouden worden met het feit dat de administratieve fout ondertussen met de hulp van verzoekers moeder is rechtgezet door de verzoekende partij, en dat de veranderingen aan de naam van de verzoeker en diens geboortedatum door de bevoegde autoriteiten zijn aanvaard en bijgevolg ook hun juridische waarde hebben in het Belgisch rechtsverkeer.

Verzoeker overloopt de principes waartoe de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing gebonden is en past deze op verzoekers situatie toe.

- Uiteenzetting

Eerste onderdeel – beslissing tot weigering van verblijf

De voorliggende beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van het art. 40ter Vreemdelingenwet.

Artikel 52 § 2. Van het KB van 8.10.1981 bepaalt als volgt: Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

Artikel 41 § 2. van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Artikel 44 van het KB van 8.10.1981 bepaalt als volgt: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Tweede onderdeel – de hogere rechtsnormen

Een aanvraag tot gezinshereniging heeft tot doel het recht op een gezinsleven erkend te zien.

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat ingeschreven in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het familieleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Derde onderdeel – het motiveringsbeginsel

Iedere administratieve rechtshandeling moeten geschraagd worden door draagkrachtige motieven. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet

vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Vierde onderdeel – zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Vijfde onderdeel – toepassing op verzoekers situatie

a) Vooreerst kunnen de identiteit van de verzoeker en zijn verwantschap met diens moeder met zekerheid worden vastgesteld.

Verzoeker bewijst zijn identiteit met meerdere stukken die individueel als identiteitsbewijzen en bewijs van verwantschap moeten worden aanvaard, met name de reispas en de geboorteakte.

1. De DVZ stelt een gespecialiseerde politiedienst te hebben bevraagd met betrekking tot de reispas van de verzoeker. Dat deze politiedienst niet tot de conclusie is gekomen dat de reispas ongeldig of vervalst is, betekent dat het wel een geldig identiteitsdocument is dat is uitgevaardigd door de Ghanese autoriteiten. Een identiteitsdocument is of geldig of ongeldig. Er bestaat hiertussen geen aparte categorie.

De DVZ moet de besluitvorming van deze politiedienst bijgevolg niet alleen correct weergeven en interpreteren. Het moet ook handelen naar de juridische waarde van dit rechtsgeldig identiteitsdocument. De bestreden beslissing moet vernietigd worden aangezien de DVZ de juridische waarde en geldigheid van de reispas moet aanvaarden. De geboorteakte is tevens een gelegaliseerd en officieel document dat de identiteit van de verzoeker staft en diens verwantschap aan zijn moeder, mevrouw A.,M. (...), vaststelt.

Een ander en sterker bewijs van juridisch verwantschap bestaat niet en kan daarom niet worden voorgelegd.

3. De voornoemde documenten moeten redelijkerwijze als afdoende worden beschouwd om de identiteit van de verzoeker vast te stellen.

4. Verzoeker ondersteunt daarenboven verder zijn identiteit door het voorleggen van brieven die aan hem zijn gericht en hem vrijstellen van belastingen voor de jaren 2021-2022-2023.

5. Verzoeker ondersteunt daarenboven verder zijn identiteit en verwantschap door het voorleggen van uittreksels van overschrijvingen van zijn moeder M.A. (...) aan verzoeker S.B. (...). Uit de steun die mevrouw A. (...) jarenlang aan dhr. B. (...) verleent, moet bijgevolg worden begrepen dat zij dus wel degelijk moeder en zoon zijn. Het toont ook aan dat de identiteit van verzoeker en de verwantschap met zijn moeder gesteund worden door relevante feitelijkeheden in het dossier.

b) De weigering om het bovenstaande te aanvaarden als afdoend bewijs van identiteit en verwantschap duidt op een willekeur vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij is zich er namelijk van bewust dat er geen sterkere bewijzen zijn dan hetgeen dhr. B. (...) reeds heeft voorgelegd. De beslissing om de waarachtigheid van deze documenten in twijfel te trekken, ondanks hun formele geldigheid, moet daarom onzorgvuldig worden geacht, in de zin van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor de verweerder gebonden is.

c) De verzoeker heeft zijn naam op wettige wijze verbeterd. Het is geenszins rechtvaardig om hem daar negatieve gevolgen van te laten ondervinden. Verzoeker kan nogmaals nuttig verwijzen naar de stortingen die in het verleden veelvuldig zijn verricht op zijn naam B. (...) door zijn moeder.

d) De beslissing van de verweerder is maakt ook gebruik van inaccurate bewoordingen en verdachtmakingen die niet worden uitdrukkelijk worden benoemd. Zo spreekt ze van een “gespecialiseerde politiedienst” zonder die dienst te benoemen.

1. Het recht op tegenspraak, een fundamenteel onderdeel van het recht op een eerlijk proces, vereist dat de rechtzoekende zich in principe tegen het gebruik van elk bewijsmiddel mag verzetten en de authenticiteit of betrouwbaarheid ervan mag betwisten.

2. Verzoeker heeft geen namelijk geen idee van de organisatie waarop de verweerder zich heeft beroept. De verweerder verwijst naar een zogenaamd bewijsmiddel doch geeft door het gebrek aan precieze feitelijkeheden aan de verzoeker geen mogelijkheid om zich ertegen te verzetten, noch om de authenticiteit of betrouwbaarheid ervan te betwisten.

Door de mistige en vage bewoording die de verweerder hanteert, kan de verzoeker kan dus geen onderzoek voeren naar het bestaan van die dienst, diens werkwijze. Noch kan verzoeker nagaan of de Dienst Vreemdelingenzaken de besluitvorming accuraat en juist weergeeft.

3. Daarenboven beschuldigt de verweerster de verzoeker feitelijk ervan identiteitsfraude te plegen zonder dit ook daadwerkelijk te benoemen. Een identiteitsdocument is of geldig of ongeldig. Er is geen tussencategorie. Indien er werkelijke grond was om te geloven dat de verzoeker dergelijk misdrijf zou hebben gepleegd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat daar strafrechtelijk gevolg aan werd gegeven. Van de opstart van zulk onderzoek is nochtans generlei sprake in de beslissing van de verweerster. Hieruit moet worden begrepen dat geen vals identiteitsdocument voorligt en dat er geen sprake van identiteitsfraude is.

e) Tenslotte, mag verzoeker niet het slachtoffer worden van materiële fouten gemaakt door een ander.

1. De administratieve fouten die door anderen dan verzoeker zijn gemaakt zijn door de verzoeker rechtgezet. Deze verbetering werd ook door de Ghanese overheid aanvaard, zo blijkt uit het Ghanes Staatsblad.

2. Dat de Belgische overheid deze administratieve verbetering niet zou aanvaarden zou onwettelijk en pervers zijn. Ook in België zijn er juridische en wettelijke mogelijkheden om rechtzettingen te bekomen. Indien de Belgische overheid de verbetering door de Ghanese overheid niet zou aanvaarden, dwingt zij de verzoeker om in administratief onregelmatige situatie te blijven zitten. Er kan toch niet redelijkerwijze door de DVZ worden gemotiveerd dat verzoeker zijn gezinshereniging had moeten indienen met de niet rechtgezetten identiteitsgegevens. Dergelijke verwachting schendt het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing om het verblijf te weigeren is bijgevolg onmogelijk te verantwoorden.

Dhr. B. (...) verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de verblijfsweigering, zijnde de bijlage 20, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 18.10.2024, en ter kennis gebracht aan hem op datum van 18.10.2024 te vernietigen."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen zoals deze van toepassing zijn op de gezinshereniging door een Unieburger met een bloedverwant in neergaande lijn.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

2° (...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te

hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt het volgende voor een derdelander-familieelid van een burger van de Unie die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfkaart als familieelid van een burger van de Unie:

“§2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familieelid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;”

Het bepaalde in artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “*artikel 41, tweede lid*” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit luidt actueel – en na een bijkomende aanpassing van louter juridisch-technische aard met de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) – als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familieelid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familieelid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familieelid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familieelid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.” (eigen onderlijnen)

Het bepaalde in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit naar “*het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet*” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Het bewijs van identiteit waarvan sprake in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit betreft aldus een geldig paspoort, dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat bij het ontbreken van deze documenten het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

3.5. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij – bij haar aanvraag van 20 april 2024 – ter staving van haar identiteit een Ghanees paspoort heeft voorgelegd afgeleverd te Brussel op 30 augustus 2023 en geldig tot “29.08.2023” (lees: 29.08.2033) met daarop de identiteit B.S. geboren op 3 december 2000 te Accra. Eveneens wordt opgemerkt dat dit paspoort het nummer bevat van het oude paspoort dat aan de verzoekende partij toebehoorde en dat uit bijkomende gegevens blijkt dat dit een paspoort betreft met de identiteit B.S.G. geboren op 3 december 1980. De verwerende partij wijst er vervolgens in de bestreden beslissing op dat een gespecialiseerde politiedienst bevestigt dat beide paspoorten behoren tot één en dezelfde persoon. De verwerende partij meent dat aldus de vraag zich stelt naar de ware identiteit van de verzoekende partij en aldus dient geconcludeerd te worden dat zij de verzoekende partij niet eenduidig kan identificeren conform de voornoemde wetsartikelen. Voorts wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat dit tot gevolg heeft dat ook de verwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende werd aangetoond conform artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit gezien de identiteit van de verzoekende partij niet eenduidig vaststaat. De verwerende partij besluit dat daarom niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België op basis van gezinshereniging te krijgen.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat het gaat om een administratieve fout die ondertussen is rechtgezet, dat de veranderingen aan haar naam en haar geboortedatum door de bevoegde autoriteiten zijn aanvaard en bijgevolg ook hun juridische waarde hebben in het Belgische rechtsverkeer. Zij meent dat haar identiteit en haar verwantschap met haar moeder met zekerheid kunnen worden vastgesteld, dat zij haar identiteit bewijst met meerdere stukken die als identiteitsbewijzen en bewijs van verwantschap moeten worden aanvaard, met name de reispas en de geboorteakte, dat het feit dat de politiedienst niet tot het besluit is gekomen dat de reispas ongeldig of vervalst is, wel betekent dat het een geldig identiteitsdocument is dat is uitgevaardigd door de Ghanese autoriteiten, waarbij zij erop wijst dat een identiteitsdocument geldig of ongeldig is, dat ertussen geen aparte categorie bestaat. Zij betoogt dat de verwerende partij aldus de besluitvorming van de politiedienst niet alleen correct moet weergeven en interpreteren, dat zij ook moet handelen naar de juridische waarde van dit rechtsgeldig identiteitsdocument, dat de geboorteakte tevens een gelegaliseerd en officieel document is dat haar identiteit staft en haar verwantschap met haar moeder vaststelt, dat een ander en sterker bewijs van juridisch verwantschap niet bestaat en daarom niet kan voorgelegd worden. Zij meent dat de voornoemde documenten redelijkerwijze als afdoende moeten beschouwd worden om haar identiteit vast te stellen. De verzoekende partij meent dat de beslissing om de waarachtigheid van de documenten in twijfel te trekken, ondanks hun formele geldigheid, onzorgvuldig moet worden geacht. De verzoekende partij betoogt nog dat zij geen slachtoffer mag worden van materiële fouten gemaakt door een ander, dat deze fouten door haar werden rechtgezet en deze verbetering ook door de Ghanese overheid werd aanvaard, zoals blijkt uit het Ghanees Staatsblad, dat de Belgische overheid deze administratieve verbetering niet zou aanvaarden, onwettelijk en pervers zou zijn, dat ook in België er mogelijkheden zijn om rechtzettingen te bekomen en dat het niet rechtvaardig is om haar negatieve gevolgen te laten ondervinden van het op wettige wijze verbeteren van haar naam.

3.7. De Raad herhaalt vooreerst dat het bewijs van identiteit waarvan sprake in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit – en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing – aldus een geldig paspoort betreft.

Uit de bestreden beslissing, en het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., een Ghanees paspoort heeft voorgelegd met nr. G4 (...) afgeleverd op 30 augustus 2023 in Brussel en geldig tot 29 augustus 2033 waarbij het gaat om een persoon met de naam B.S. geboren op 3 december 2000 te Accra, Ghana.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat dit een geldig paspoort betreft. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de geldigheid van dit bij de aanvraag gevoegde paspoort wordt betwist. In een e-mail van de verwerende partij aan de 'gespecialiseerde politiedienst' van 15 oktober 2024, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, wordt aan deze dienst gevraagd *"Onze dienst dient de verblijfsaanvraag van de genaamde B.S. (...) geboren op 3.12.2000 te onderzoeken. Ter staving van zijn identiteit legt hij een Ghanees paspoort voor met nr. G4 (...) en geldigheidsduur 30.08.2023 – 29.08.2033. In dat paspoort is het paspoortnummer opgenomen van zijn vorig paspoort: nr. G1 (...). Wanneer ik dit oude paspoort opzoek in de Schengendatabank InqVis dat een zicht geeft op de Schengenvisa van de afgelopen 5 jaar, blijkt het paspoort met het nr. G1 (...) toe te behoren aan de persoon met identiteit B.S.G. (...) geboren op 3.12.1980. De betrokkene zou met andere woorden zomaar 20 jaar jonger geworden zijn. In de bijlage heb ik het huidige paspoort van de betrokkene bijgevoegd, alsook het resultaat van de opzoeking in InqVis voorzien van een foto van de persoon. Mijn inziens lijkt dit dezelfde persoon te betreffen. Kan u dit bevestigen/weerleggen aan de hand van een gezichtsvergelijking? Betreft het huidige paspoort van de betrokkene een authentiek paspoort?"* De 'Federale Gerechtelijke Politie - Centrale directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale dienst voor bestrijding van valsheden' antwoordt op dezelfde dag per e-mail *"Op basis van de aangeboden kopie zien wij geen onregelmatigheden aan het paspoort. Het gaat wel degelijk om dezelfde persoon (foto's)"*.

Het feit dat het voorgelegde geldig paspoort vermeldt dat de houder van dat paspoort in het verleden reisde met een paspoort met andere identiteitsgegevens (volgens de gegevens van het administratief dossier: een ander geboortjaar en toevoeging van een derde naam) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het gaat om een geldig paspoort dat werd voorgelegd bij de huidige aanvraag. Zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt moet gehandeld worden naar de *"juridische waarde van dit rechtsgeldig identiteitsdocument"*.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij – gelet op andere identiteitsgegevens op een paspoort waarmee hij in het verleden reisde – niet eenduidig kan geïdentificeerd worden *"conform voornoemde wetsartikelen"*.

Noch uit artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit *iuncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet noch uit artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat een voorwaarde wordt verbonden aan het voorleggen van een geldig paspoort waarbij dit paspoort niet aanvaard kan worden als bewijs van identiteit als de houder van het paspoort in het verleden gebruik heeft gemaakt van een andere identiteit.

De verwerende partij kon dan ook niet op correcte wijze motiveren dat de verzoekende partij niet eenduidig kan geïdentificeerd worden *"conform voornoemde wetsartikelen"*, noch dat als gevolg hiervan ook de verwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende werd aangetoond conform artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, gezien de identiteit van de verzoekende partij niet eenduidig vaststaat. De Raad verduidelijkt in dit kader nog dat de geboorteakte die de verzoekende partij heeft neergelegd, en die werd gelegaliseerd zoals zij ook aangeeft in haar verzoekschrift, de identiteitsgegevens vermeldt zoals deze voorkomen op het door de verzoekende partij bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. gevoegde paspoort, waarvan aldus niet wordt betwist dat dit een geldig paspoort betreft.

3.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.9. De verwerende partij beperkt zich in de verweernota grotendeels tot het herhalen van de motieven van de bestreden beslissing, doch slaagt er op deze wijze niet in voormelde vaststellingen te ontcrachten. Evenmin slaagt zij hierin door louter te poneren dat de gemachtigde geheel terecht oordeelde dat de verzoekende partij nalaat een geldig identiteitsbewijs voor te leggen, zodat zij niet voldoet aan de vereiste om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, noch door louter te stellen dat de verzoekende partij met haar kritiek niet aantoonde dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat de door de verzoekende partij overgelegde stukken niet kunnen beschouwd worden als identiteitsbewijzen.

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat waar de verwerende partij ter terechtzitting betoogt dat de verzoekende partij reeds tot vier maal toe een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en gebruik maakte van verschillende aliassen, dit geenszins blijkt uit het door haar voorgelegde administratief dossier.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER